

Bóng Người Mũ Đỏ

Nguyên tác: Myo na hanashi của Akutagawa Ryunosuke

Người dịch: Quỳnh Chi

Một tối mùa đông, tôi đang đi trong phố Ginza cùng với người bạn cũ là Murakami

- À tớ mới nhận được thư của Chieko. Nó gửi lời thăm cậu đấy.

Murakami có vẻ như chợt nhớ ra, đã cho tôi biết tin về em gái của anh hiện đang sống ở Sasebo.

- Cô Chieko lúc này khỏe chứ ?

- Ừ, dạo này nghe đâu nó vẫn khỏe. Lúc ở Tokyo nó bị khủng hoảng tinh thần nặng quá. Cậu cũng biết lúc ấy đấy.

- Tớ biết, nhưng có chắc là cô ấy còn bị khủng hoảng tinh thần không?

- Cậu không biết đấy thôi. Lúc đó, khi Chieko ở đây nó cứ như là người

mất trí. Khóc đấy rồi lại cười đấy. Đang cười tươi đấy, thì lại kể một chuyện thật kỳ lạ...

- Chuyện kỳ lạ ?

Trước khi trả lời tôi, Murakami đã đẩy cánh cửa kính của một hiệu cà phê. Thế rồi anh ngồi xuống trước mặt tôi, nơi chiếc bàn nhìn thấy được cảnh đi lại ngoài phố.

- Tớ chưa kể cho cậu nghe chuyện kỳ lạ ấy à ? Đây là chuyện mà Chieko đã kể cho tớ nghe trước khi đi Sasebo. Như cậu cũng đã biết, lúc ấy chồng của Chieko là sĩ quan trên chiến hạm A đang được điều động tới Địa Trung Hải, trong chiến dịch ở châu Âu. Trong lúc chồng đi vắng, Chieko đến ở nhà tớ, nhưng khi chiến tranh sắp kết thúc thì bỗng nhiên Chieko lại bị khủng hoảng tinh thần rất trầm trọng. Nguyên nhân chính không chừng là vì từ trước đến nay hàng tuần bao giờ cũng có thư của chồng gửi về, thì nay thỉnh thoảng lại vô âm tín. Cũng vì Chieko mới cưới chưa được nửa năm thì vợ chồng phải xa nhau, ngay cả đến đưa chẳng ngại ngần điều gì như tớ cũng cảm thấy tàn nhẫn khi trêu ghẹo Chieko về chuyện nó mong thư chồng.

Chuyện xảy ra đúng lúc ấy. Một hôm... À, đúng rồi, hình như hôm ấy là ngày lễ Kỳ Nguyên (1). Hôm ấy, từ sáng trời đã đổ mưa, đến trưa thì lạnh buốt, thế mà Chieko bảo lâu lắm rồi chưa đi Kamakura, nhất định thế nào cũng phải đi chơi Kamakura mới được. Chieko có một người bạn học nay là vợ của một nhà buôn đang sống tại Kamakura, nó bảo là đi thăm người bạn ấy, nhưng tôi và vợ tôi đều nghĩ rằng chỉ đi chơi thôi thì ai lại phải lặn lội xuống tận Kamakura giữa lúc trời đang mưa gió như thế. Đã mấy lần chúng tôi thử khuyên cô ấy là để ngày mai hẵng đi có phải hơn không, nhưng Chieko cứ nhất định bảo muốn đi trong ngày hôm ấy. Và thế là nó vung vãi đi thay áo, rồi mở cửa đi mất.

Chieko cũng bảo còn tùy, sẽ ở lại Kamakura tối hôm đó, sáng hôm sau mới về không chừng. Nó nói thế rồi ra khỏi nhà, nhưng chỉ một lát sau, không biết làm sao mà lại quay về ngay, quần áo ướt sũng, mặt mày thì tái mét. Nghe đâu Chieko đã chẳng che dù mà cứ thế đi bộ từ nhà ga trung ương đến ga xe điện Horibata. Hỏi sao lại làm thế, thì nó mới kể ...Đó là một chuyện thật kỳ lạ..

Khi Chieko vừa vào nhà ga trung ương... À, trước đó còn có chuyện như thế này nữa chứ. Chieko kể rằng khi lên xe điện không may nhằm chỗ tất cả các ghế trên xe đều có người ngồi cả rồi, đành đứng nắm vào sợi dây vịn, thì bỗng thấy cảnh sắc trên mặt biển mờ mờ hiện ra trên kính cửa sổ xe điện ngay trước mặt. Lúc ấy xe điện đang chạy qua phố Jinbô-chô, làm gì có biển mà có cảnh sắc trên biển hiện ra trên cửa kính xe điện được. Thế nhưng Chieko bảo đã trông thấy sóng biển nhấp nhô trên dòng người qua lại qua lớp cửa kính. Nhất là khi hạt mưa bám vào cửa kính thì còn như thấy thấp thoáng cả đường chân trời nữa. ----Xem thế thì biết, có lẽ đầu óc tâm trí của Chieko lúc ấy đã làm sao rồi. Thế rồi khi Chieko đi vào nhà ga trung ương, một người phu khuân vác hành lý đội mũ đỏ đang ở chỗ cửa ra vào bất ngờ cất tiếng chào và hỏi:

- Ông nhà có gì lạ không ạ ?

Điều này quả là rất kỳ lạ. Và điều kỳ lạ hơn nữa là khi nghe người phu mũ đỏ ấy cất tiếng hỏi như thế, Chieko lại không cảm thấy lạ lùng chút nào mà còn đáp lại rằng:

- Cảm ơn ông. Có điều là độ này không biết nhà tôi thế nào, là vì chẳng có thư từ tin tức gì gửi về cả !

Bấy giờ người phu mũ đỏ ấy lại bảo:

- Hay là để tôi đi thăm ông nhà?

"Ông ta nói sẽ đi thăm chồng mình, nhưng chồng mình đang ở mãi tận Địa Trung Hải cơ mà", Chieko thăm nghĩ thế và chợt nhận ra rằng người phụ nữ đó xa lạ này nói gì mà nghe lạ quá. Chieko đang định hỏi lại, thì người ấy đã khẽ cúi chào rồi lẩn vào đám đông mất dạng. Chieko dáo dác tìm quanh mãi, xong chẳng còn thấy bóng dáng người ấy một lần nào nữa. Nói cho chính xác hơn thì không phải là Chieko không trông thấy người phụ nữ đó trong nhà ga nữa, mà là Chieko không còn nhớ được nét mặt của người phụ nữ ấy giờ ở trước mặt mình, điều đó mới là kỳ lạ. Vì vậy, khi Chieko không thấy người phụ nữ ấy đâu nữa, thì đồng thời lại thấy tất cả những người phụ nữ khác ai cũng như là chính người phụ nữ ấy.

Và rồi Chieko có cảm tưởng rằng cho dù mình không nhận ra, nhưng người phụ nữ đó lạ lùng ấy vẫn luôn đưa mắt về phía này mà giám sát nhất cử nhất động của mình. Đã như thế rồi thì nói gì đến chuyện đi Kamakura nữa, chỉ ở đây thôi cũng đã khiến Chieko cảm thấy rờn rợn khó chịu. Rốt cuộc, Chieko đã quên cả gương mặt lên, cứ thế đội mưa mà cầm đầu cầm cổ chạy trốn khỏi nhà ga trung ương trong cơn mưa tầm tã.

Những điều Chieko kể lại chắc là do tinh thần đang bị khủng hoảng, nhưng có lẽ cũng vì lúc ấy nó đã bị cảm lạnh. Suốt ba ngày sau đó Chieko nóng sốt hằm hạp, và hình như cứ lảm bảm nói trong mê sảng những gì ấy với chồng, nào là "Mình tha lỗi cho em", hay "Sao mình không về?".

Ấm ảnh từ chuyến đi Kamakura không chỉ có thế thôi. Sau khi bệnh cảm đã khỏi hẳn rồi, thế mà hễ nghe ai nói đến chữ phụ nữ khác đội mũ đỏ, là Chieko sa sầm nét mặt ngay, rồi suốt cả ngày hôm ấy chẳng buồn nói với ai một lời nào. À, nói thế mới nhớ còn có chuyện buồn cười là nhiều khi đang đi đâu đấy, hễ thấy bảng hiệu của công ty chuyên chở hàng hải nào đó có vẽ hình người phụ nữ khác đội mũ đỏ, là nó liền bỏ về nửa chừng mà không đi đến nơi đến chốn nữa.

Tuy nhiên, được chừng một tháng sau thì Chieko cũng đã bớt sợ hình ảnh người phụ nữ đỏ. Lúc ấy Chieko đã có thể vừa cười vừa nói với vợ tôi rằng:

- Chị ạ, trong truyện tiểu thuyết gì ấy của nhà văn Kyoka, có nhân vật phụ nữ khác đội mũ đỏ có khuôn mặt như mặt mèo là gì! Không chừng cũng vì em đọc truyện ấy nên mới gặp phải những điều kỳ lạ.

Thế nhưng, đến khoảng ngày mồng mấy ..tháng ba, Chieko lại bị người phụ nữ khác đội mũ đỏ ám ảnh một lần nữa. Và rồi từ đó cho đến khi chồng trở về, dù cho có việc gì, Chieko cũng nhất quyết không bao giờ đi ra nhà ga nữa. Khi cậu lên đường đi Triều Tiên, nghe đâu cũng vì sợ người phụ nữ đỏ mà Chieko đã không đi tiễn cậu đấy.

Ngày mồng mấy tháng ba ấy là ngày bạn đồng liêu của chồng Chieko về nước sau hai năm sống ở Mỹ. Chieko đã rời nhà từ sáng để đi đón họ. Như cậu đã biết, đấy là chỗ mà ngay giữa ban trưa cũng chẳng có mấy người lai vãng. Trên vỉa hè vắng người, có một chiếc xe bán chong chóng như thể đã bị bỏ quên lại bên lề đường. Đúng lúc trời mây u ám có gió mạnh, tất cả những chiếc chong chóng bằng giấy màu cắm trên xe đều quay tít cả lên.....Cảnh tượng chỉ có thể thôi mà không hiểu sao đã khiến Chieko cảm thấy hoang mang sợ hãi. Thế rồi khi đi ngang qua đó, thoáng đưa mắt nhìn, bỗng thấy một người đàn ông đội mũ đỏ đứng quay lưng ra đường đang lom khom cúi xuống. Dĩ nhiên đây là người bán chong chóng, có lẽ đang hút thuốc lá hay thứ gì ấy. Thế nhưng khi nhìn thấy màu đỏ của chiếc mũ, Chieko bỗng linh cảm là hễ đến nhà ga trung ương thì không chừng lại có chuyện kỳ lạ xảy ra. Chieko cũng đã toan quay bước, nhưng rốt cuộc là chỉ nghĩ trong đầu như thế thôi.

Cũng may là khi Chieko đến nhà ga và cho đến khi đón bạn của chồng xong xuôi, đã không có chuyện gì xảy ra. Tuy nhiên, khi đoàn người phía trước đang lục tục đi ra chỗ cửa soát vé hơi không được sáng sủa lắm, bỗng có kẻ nào đó ở phía sau đã nói với Chieko rằng:

- Nghe nói ông nhà bị thương bên cánh tay phải. Thư không đến cũng là vì thế đấy ạ.

Chieko vội ngoảnh lại nhìn về phía sau, nhưng chẳng thấy người phụ nữ đỏ hay ai cả, mà chỉ có đôi vợ chồng người sĩ quan hải quân quen biết. Dĩ nhiên là không có lý gì mà cặp vợ chồng này lại đường đột nói với Chieko như thế, vì vậy Chieko nghe có tiếng người như thế quả là một chuyện lạ. Thế nhưng, có lẽ dù sao thì Chieko cũng mừng vì không thấy bóng người phụ nữ đỏ. Chieko bèn cứ thế đi qua cửa soát vé và cùng mọi người ra ngoài hiên, để tiễn bạn đồng liêu của chồng lên xe. Bấy giờ, từ phía sau lại có tiếng người rõ mồn một:

- Thưa bà, ông nhà sẽ trở về trong tháng sau đấy ạ.

Lúc bấy giờ Chieko lại ngoảnh nhìn về phía sau, nhưng sau lưng Chieko, ngoài đôi vợ chồng mà Chieko ra đón, chẳng thấy một người phụ nữ đỏ nào cả. Bấy giờ sau lưng thì không có ai, nhưng trước mặt có hai người phụ nữ đỏ đang khuôn hành lý lên xe. Một trong hai người ấy không biết nghĩ gì mà đột nhiên vừa ngoảnh lại nhìn về phía này vừa nhếch mép cười một cách lạ lùng. Trông thấy thế, Chieko liền sa sầm nét mặt đến nỗi mọi người chung quanh cũng nhận ra. Chieko phải cố trấn tĩnh lại và nhìn kỹ, thì hóa ra chỉ có một người phụ nữ đỏ đang khuôn hành lý, chứ không phải là hai người như nó tưởng. Hơn nữa, người phụ nữ đỏ này là một người khác, hoàn toàn không phải là người vừa mới cười. Vậy chứ hồi lần này Chieko có nhớ được nét mặt của người phụ nữ đỏ vừa cười hay không, thì trí nhớ của nó vẫn mông lung mờ mịt. Dù cho Chieko cố nhớ lại thế nào đi nữa, trong trí cũng chẳng hiện ra thêm được gì hơn ngoài một khuôn mặt với chiếc mũ đỏ trên đầu mà chẳng có mắt mũi gì cả. Đây là chuyện kỳ lạ thứ hai mà Chieko đã kể lại cho tớ nghe.

Sau đó độ một tháng thì cậu đi Triều Tiên, và tớ nhớ là đúng vào khoảng trước hay sau đó, chồng Chieko cũng đã trở về thật. Mà quả thực, cậu ta đã bị thương nơi cánh tay phải nên không viết thư được, mới là chuyện lạ chứ. Vợ tớ lúc đó đang ở đấy, đã trêu Chieko rằng:

- Chắc là tại Chieko nhớ chồng, nên tự nhiên mà biết được đấy.

Thế rồi khoảng nửa tháng sau, vợ chồng Chieko đã lên đường tới nhiệm sở của chồng nó ở Sasebo. Đúng lúc đôi vợ chồng này sắp sửa, hay là vừa mới chân ướt chân ráo tới nơi, đã có thư của Chieko gửi về, mà thật không ngờ là trong thư có kể một chuyện lạ thứ ba. Đó là khi vợ chồng Chieko rời nhà ga trung ương, người phu đội mũ đỏ vác hành lý cho vợ chồng nó, có lẽ là muốn đến chào, đã tới chường mặt bên cửa sổ xe điện đúng lúc xe vừa chuyển bánh. Vừa thấy mặt người này, chồng Chieko liền tỏ vẻ ngạc nhiên, và rồi sau đó đã ngược ngung kể lại cho vợ nghe câu chuyện sau đây.

Số là khi đổ bộ lên Marseille, chồng Chieko đã cùng với vài người bạn đồng liêu tới một hiệu cà phê, thì bỗng có một phu khuôn vác đội mũ đỏ người Nhật bước tới bên bàn của họ mà thăm hỏi như thể là có quen biết rồi. Tất nhiên, làm gì lại có phu khuôn vác mũ đỏ của Nhật Bản đi lạc trong dòng người qua lại trên bến Marseille được. Thế nhưng không hiểu vì sao, chồng Chieko đã không lấy làm lạ, mà còn kể cho hẳn nghe chuyện mình bị thương nơi cánh tay phải và sắp đến lúc được về nước. Sau đó, một người bạn say rượu làm đổ ly rượu cô nhắc, chồng Chieko mới vội nhìn quanh, thì người phụ nữ đỏ đã mất dạng, không biết từ bao giờ. Không biết hẳn là gì thế nhỉ ?

Bây giờ nghĩ lại mới nhớ ra rằng tuy lúc ấy đang mở mắt thật đấy, nhưng không biết đó là thực hay mơ. Không những thế, mà các bạn của chồng Chieko đều có vẻ thần nhiên như thể hoàn toàn không biết có người phụ nữ đỏ đã tới bàn của họ. Vì thế, rốt cuộc chồng Chieko cũng không thể kể hay nói với ai được về chuyện này. Thế nhưng, về đến Nhật lại nghe Chieko kể đã gặp người phụ nữ đỏ kỳ lạ ấy đến những hai lần. Vì vậy chồng Chieko mới nghĩ rằng phải chăng đó chính là người phụ nữ đỏ mà mình đã trông thấy ở Marseille, thế nhưng chuyện này nghe như là chuyện kinh dị, và lại chồng Chieko cũng sợ bị chê cười rằng ai lại đang trên đường viễn chinh vinh dự là thế mà lại nghĩ đến vợ, vì thế mà lâu nay đã chẳng kể cho ai nghe cả. Xong bây giờ nhìn mặt người phu vừa rồi, thì thấy giống hệt người phụ nữ đỏ đã tới hiệu cà phê ở Marseille, giống đến từ sợi lông mày cũng không khác.

Chồng Chieko kể xong rồi trầm ngâm hồi lâu, mãi một lúc lâu sau mới có vẻ hoang mang khẽ hạ giọng mà rằng:

- Nhưng mà lạ nhỉ ? Tuy bảo rằng họ giống hệt nhau từ sợi lông mày, nhưng tôi lại không tài nào nhớ ra được nét mặt của người phụ nữ đỏ hôm ấy. Chỉ có điều là khi vừa trông thấy mặt hẳn qua khung cửa sổ xe điện, tôi liền nghĩ đúng là hẳn

Murakami kể đến đây thì có ba bốn người, có vẻ là bạn anh ta, mới bước vào hiệu cà phê, vừa tiến lại gần bàn chúng tôi vừa chào hỏi Murakami. Tôi bèn đứng lên, bảo anh:

- Thôi, tớ xin kiểu đây. Trước khi trở lại Triều Tiên, thế nào tớ cũng sẽ đến thăm cậu một lần nữa.

Tôi bước ra khỏi hiệu cà phê, bắt giắc thờ dài. Là vì, tối hôm nay tôi mới biết được lý do vì sao, cũng đúng ba năm trước, đã hai lần Chieko thất hứa không tới chỗ hẹn với tôi ở nhà ga trung ương, hơn nữa sau đó còn gửi cho tôi một lá thư ngắn ngủi nói rằng muốn mãi mãi là một người hiền phụ trung trinh.

Nguyên tác : Myo na hanashi, của Akutagawa Ryunosuke (Tháng 12 -1920)
Người dịch: Quỳnh Chi

Chú thích:

(1) Lễ Kỷ Nguyên (Kigen Setsu) vào ngày 11 tháng 2, nay được gọi là Ngày Kỷ niệm Kiến Quốc (Kenkoku Kynenbi) của Nhật Bản.